

นวนิยายไทย

มาจากต่างดาว • ม.มธุการี

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร (ไม่ระบุปีที่พิมพ์)

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๑๖๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ม.มธุการี.

มาจากต่างดาว.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๒๓๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-657-2

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ศิริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณยา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

มนุษย์เรามีความกลัวเป็นพื้นฐาน และบางครั้งไม่ใช่ความหวาดกลัวในภัยร้าย แต่กลัวกลัวที่จะไม่ได้ครอบครองเสียเป็นเรื่องใหญ่

สงครามก็เกิดจากความกลัวชนิดนี้ เป็นความหวาดหวั่นจากการรุกรานทั้งจากมนุษย์ด้วยกันเอง หรือจากพวกอื่นที่เราไม่รู้จักดีพอ...อย่างเช่น... มนุษย์ต่างดาว!

แต่ทั้งเราและทั้งเขา (มนุษย์ต่างดาว!) ที่ไม่รู้จักกันดีพอนั้น อาจหวาดระแวงซึ่งกันและกันเอง มันขึ้นอยู่กับว่า ใครกลัวใคร เพราะอะไร เนื่องจากบนโลกเรานี้ พวกที่เจริญกว่า เทคโนโลยีสูงกว่ามักจะเป็นผู้ข่มขู่ทำร้ายผู้ที่ต่ำต้อยกว่าให้เกรงกลัวและยอมศิโรราบอยู่เนืองๆ

ความเชื่อเรื่องมนุษย์ต่างดาวนี้ทราบกันดีที่เดียวว่ามีมาช้านาน ผู้คนค้นคว้า ตามหา บ้างอยากเห็นสายพันธุ์แห่งมิตรภาพของพวกเข บ้างก็หวังพึ่งความฉลาดที่จะสร้างผลลัพธ์บวกให้มนุษย์ยืนยงเป็นอมตะได้ แต่อย่างไรเสียจนถึงปัจจุบัน จินตนาการกับความจริงก็ยังคงก้ำกึ่งกันอยู่ เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ หรือจิตใต้สำนึก ทั้งหมดรอกการพิสูจน์และความชัดเจนที่จะถูกเปิดเผยในสักวัน

เช่นที่ผู้เขียนกล่าวว่า...โลกไม่ได้เต็มไปด้วยผู้คนที่ชอบกุเรื่องแต่เพียงอย่างเดียว โลกยังเต็มไปด้วยคนที่ชอบเก็บเรื่องไว้เป็นความลับเช่นกัน... ดังนั้น ‘มาจากต่างดาว’ จึงเป็นนวนิยายที่ให้มุมมองของจินตนาการ กับแง่คิดทางวิทยาศาสตร์ แม้กระทั่งความเชื่อในเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์และจุดหมายในการมีชีวิตอยู่ของมนุษย์ อันเป็นสัจธรรมที่คละเคล้ากันได้เป็นอย่างดี

มาจากต่างดาว

ม.มธุการี

นักษัตรไม่อาจลืมหेतุดลอันสุดแสนจะชอกช้ำที่เขาสอบข้ามฟากไปเรียนแพทย์ไม่ได้ มันเริ่มมาสองปีแล้ว ตอนนั้นเขาเรียนวิทยาศาสตร์ จุฬายปีสอง เขาสอบข้อเขียนผ่านตลอด...ได้ทีดีเสียด้วย แต่ฝ่าไปตกสัมภาษณ์ง่าย ๆ ที่ไม่มีใครเขาดกกัน

มันเริ่มมาจากคุณหมอกคนนั้นทีเดียวนะ ที่ถามเขาคำถามง่าย ๆ ที่ว่า...

“ยุ่งกับเสือ คุณว่าใครจะร้ายยิ่งกว่ากัน”

เขาตอบว่าเสือสิครับ... (ทำไมถามกล้วยๆ ยังงี้ด้วยก็ไม่รู้)

“อ้าว...ทำไมคุณว่าเสือ...ยุ่งมันทำให้คนตายมากกว่าเสือ...” คุณหมอย้อนถามเขาหน้าตาเฉย

ตอนนั้นเขามองหน้าบรรดาคุณหมอสิบคนที่นั่งเรียงรายตรงโต๊ะยาว ทุกคนต่างก็คงสงสัยว่าเขาจะตอบยังงั้นเอง...ซึ่งเขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาต้องตอบอย่างไร เขารู้เพียงว่าคำตอบก็อยู่ในตัวของมันเองแล้วระหว่างยุ่งกับเสือ...

“เออจ้...ถ้าผมจับคุณหมอไปอยู่กับเสือ คุณหมอจะเอาไหมล่ะครับ”

เขาเห็นหนวดที่กระดิกได้เองของคุณหมอผู้ถาม...

เช่นเดียวกับไม่เห็นชื่อของเขาในจำนวนผู้ที่สอบผ่านเข้าไปได้

เขาไม่เข้าใจ...

บางทีสิ่งเหล่านี้มันก็ไม่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ เล่าให้ใครฟังใครๆ ก็หัวเราะ มีอยู่สองคนที่ไม่หัวเราะก็คือพ่อกับแม่ที่หวังนักให้เขาเรียนหมอ

“โอ...ผ่านไปตั้งแค่นั้นแล้ว ไปตกสัมภาษณ์ แกนี่มันบ้าอะไร!” พ่อโมโหหนักจนหนวดกระดิกพอกัน “มีอย่างรี...ตอบไปได้ว่าเสือ...”

“ก็ผมคิดว่าเสือนี่มันร้ายกว่ายุ่งจริงๆ นี่อะ เอาความจริงสิอะ...อย่าเอาคำเปรียบเปรย ผมคิดว่าผ่านไปขั้นนั้นก็น่าจะพูดความจริงกันได้แล้ว...คือรับ

ความคิดของผมมัน ริคุณพ่อว่าเสียไม่ร้าย เอาไหมชะ...ผมจะได้จับไปอยู่กะเสื่อ!”

ยุ่งกับเสื่อ จึงเป็นเรื่องที่พูดกันไม่รู้จบในครอบครัวของเขาจนกระทั่งจบปีสาม เขาไปสอบอีก...ผ่านอีก...แต่ก็ตกสัมภาษณ์อีกเพราะคุณหมอคคนเดียวกันนี้

“ไม่ต้องมาอีกแล้วนะคุณนะ”

เขาจดจำชื่อนามสกุลของคุณหมอนี้สลักเอาไว้แน่นในสมอง เขาว่าแท้จริงมันไม่ใช่แค่เรื่อง ‘ยุ่งกะเสื่อ’ แท้จริงมันมีอะไรมากกว่านั้น...

เพื่อนฝูงมีมาจากโรงเรียนเตรียมฯ ด้วยกัน ไปเรียนแพทย์หมดแล้ว สมตามความฝันใฝ่ที่มีร่วมกันมา มีแต่เขาที่เป็นซีเนียร์คณะวิทยาศาสตร์อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย

ไม่มีใครเข้าใจเขานอกจากคุณปู่ซึ่งเขาไปขลุกอยู่ด้วยเป็นประจำ พ่อ นั้นไม่ต้องพูดถึง...พ่อเลิกพูดกับเขามาแสนนานแล้ว

“ผมว่ามันไม่ยุติธรรม...”

“นั่นสิ...” คุณปู่พูดไปก็ส่งกลองคูดาวไป ความที่เป็นนักดาราศาสตร์เก่าทำให้คุณปู่สนใจเกี่ยวกับเรื่องดวงดาว และจักรวาลอย่างไม่มีที่สิ้นสุด แม้จะหยุดสอนหนังสือมานานนักหนาแล้ว

“ผมควรจะได้เรียนแพทย์แล้ว...ปานนี้...ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องไ้ยุ่งกะเสื่อ นั้น อ้อ...เอาผมชะเจ็บแสบ ผมฝันไว้แค่นั้นจะเป็นหมอ...”

“เป็นหมออย่างอื่นก็ได้วะ” ส่งกลองอ้าปากหาว

“หมออะไรชะ”

“ไม่หมอนวดก็หมดดู...”

“โอ้...”

ผมของคุณปู่ต้องแสงนืออนเป็นสีเงินยวงไปทั้งศีรษะ ปู่มีความสุข... เขาไม่เคยเห็นปู่ทุกข์ร้อนเอกกับใคร

“คุณพ่อโกรธใหญ่...ไม่พูดกับผมเลย”

“พ่อแกสอบเข้ามหาวิทยาลัยยังไม่ได้ ต้องส่งไปเข้าไ้ที่มันไม่ต้องสอบ”

“หรือฮะ” นี่เป็นความรู้ใหม่

“อยู่สองปีรีไทร์...ไปเข้าที่อื่นอีก...โอ๊ย...จบมาได้ก็ไปบนเจ้าพ่อหลัก-
เมืองเอาไว้ อย่าให้หลุดเลย...อะไรกันหนักหนา”

เขาขอมมานั่งคุยกับปู่ก็เพราะเหตุนี้ เพราะปู่ชอบเล่าประวัติของพ่อที่
พ่อปกปิดไม่ให้เขารู้ ปู่เป็นพวกเขาตลอดเวลา เป็นคนที่เขาจะเล่าอะไรให้ฟัง
ก็ได้โดยไม่ต้องกลัวว่าปู่จะยอมรับไม่ได้

“นี่ปู่กำลังจะส่งดูรูปร่างจักรวาล...ได้กล้องมาใหม่...แกเอ๊ย...เห็นดาว
มาลอยอยู่ตรงหน้า ไม่ใช่ส่งไปส่งมาไปเจอมนุษย์ต่างดาวเข้าให้”

ปู่เชื่อเรื่องมนุษย์ต่างดาว มีหนังสือเกี่ยวกับยูเอฟโอเป็นตู้ใหญ่ๆ หนังสือ
หลอกเด็กทั้งนั้น...

“เป็นไปได้ที่จะมีตะเรา” ปู่ให้เหตุผลอย่างนั้น “มีดาวในจักรวาลเป็น
หมื่นแสนล้านๆ ดวง ที่เขาวามันมากกว่าเม็ดทรายบนหาดทั้งหลายมารวมกัน
เสียอีก แล้วจะมีแต่โลกเราที่มีสิ่งมีชีวิตเท่านั้นหรือ จะคับแคบมากไปหน่อย”

“ยังพิสูจน์ไม่ได้นี่ฮะปู่”

“คนไม่ใช่น้อยๆ แล้วที่เปิดเผยว่าเห็นจานบินและมนุษย์ต่างดาว เขา
ว่าเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ ไปมีตติ้งกันมาเรียบร้อย
แล้วกับมนุษย์ต่างดาว มันมากันห้าคนรีห้าตัวก็ไมรู้นะ นั่งจานบินมาที่เดียว
รูปทรงเหมือนคนนี่แหละแต่น่าเกลียดกว่า มันก็ว่าเราน่าเกลียด เราก็ว่ามัน
น่าเกลียด มันส่งภาษาได้ความว่าจะมาให้การศึกษาาระดับสูงกับมนุษย์ในโลก
ไอเซนฮาวร์ตอนนั้นคงกลัวหัวแทบโกรธ รีบบอกว่าไปข้างหน้าก่อนเถอะ คน
ยังไม่พร้อม ดีไม่ตีจะวิ่งกันปาราบเหยียบกันตายทั้งโลก มันก็เข้าใจ จากนั้น
มันก็สาธิตการใช้จานบินและเทคโนโลยีขั้นสูงให้ดู แสดงการหายใจให้เห็น
ด้วย ทำให้ประธานาธิบดีไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเรายังต้องกลัวว่ามาก
เหลือเกิน เกิดอะไรขึ้นมาเราจะแย่ตายหะ อย่างไม่ก็แล้วแต่ การเจรจาก็จบ
ลงอย่างสันติ มันก็ขึ้นเครื่องจากไป ทุกคนที่อยู่ที่นั่นซึ่งมีทั้งหมดหกคนถูก
จับสาบานว่าจะไม่พูด แต่ตอนหลังพอใครๆ ตายกันหมด เจ้าหน้าที่บินที่หนุ่ม
กว่าเขาหมดจึงเอามาพูด เลยลือกันเป็นบ้าเป็นหลัง”

“แหม...ปู่” นักชัตรสายหัว “เล่าเป็นตุเป็นตะยังกะอยู่ในเหตุการณ์
เชียว มันเรื่องโกหกนะผมว่า”

“อ้าว...ฉันก็อ่านเค้ามาอีกที”

“จากหนังสือหลอกเด็กสิ”

“หลอกอะไรกันวะ” ปู่ชกโมโห “ฉันนี่นะมีเพื่อนสนิทเป็นนักวิทยาศาสตร์อยู่เมืองนอก เขาก็อบบี้หลักฐานมาให้ดูเลย แต่พวกซีไอเอเขาปิด
ข่าว เขากลัวว่าคนจะแตกตื่น ซีไอเอนั่นแหละที่รู้ดีกว่าใคร ไม่เชื่อแกมาดู
หลักฐานนี่มา...”

ปู่ร้อยคณลินชักเป็นการใหญ่ และได้แฟ้มเอกสารมาแฟ้มหนึ่ง ภายใน
เป็นกระดาษพิมพ์สีเหลืองกรอบ ซึ่งแสดงว่าเก่าแก่นานวัน มันเป็นภาษาต่าง-
ประเทศ ที่รายงานเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๔๗ มีผู้พบจานบินมาตกที่รัฐนิวเม็กซิโก
ประเทศสหรัฐอเมริกา มีศพมนุษย์ต่างดาวสี่คนตายอยู่ในนั้น รูปร่างคล้าย
คนแต่ไม่มีผมและตัวเล็กกว่า มีตาใหญ่ยาวรูปสามเหลี่ยมและมีหัวโต จมูก
เป็นรูเล็ก ไม่มีขนคิ้วและขนตา

“คงจะเหมือนสาวไทยตอนต้นนอนใหม่ๆ นะฮะ”

“อะไรวะ” ปู่แย่งเอกสารไปเมื่อเห็นเขาไม่สนใจเอาเสียเลย “มันเป็น
ตะยังงั้นนะ ถึงได้ไม่อยากจะเล่าให้ใครฟัง เห็นแกบ้าๆ อยู่ก็นึกว่าจะเชื่อมัน
สรุปแล้วฉันบ้าอยู่คนเดียว”

เสือกแฟ้มใส่ลิ้นชักตามเดิมแล้วลั่นกุญแจ

“ไม่เล่าแล้วโว้ย...”

“โอ้...ปู่...ไม่เอาฮะ ผมก็ตกดีใจใจน้อยไปได้ ไหนฮะ...เล่าไปซี แล้ว
ใจอีก...มันมาตายกัน แล้วศพไปไหน”

“รัฐบาลคงเอาเข้าห้องทดลองเจียบไปแล้วมั้ง เขาว่าไอ้วัตถุที่มันใช้ทำ
จานบินนี่นะ เป็นสารที่ไม่มีน้ำหนัก มันเหมือนไม้แต่ก็ไม่ไหม้ไฟ พุดง่าย ๆ
ก็คือไม่อาจรู้ได้เลยว่าทำด้วยอะไรเพราะของเราไม่มี”

“แหม...ยังงั้นมันน่าจะเอามาออกงานนะฮะ ใส่ขวดโหลเก็บเงินคนดู
หาเงินเข้าประเทศ ดึกๆไปสร้างอาวุธอย่างอื่น ๆ ใครๆ ก็อยากไปดู ผมว่า

ต้องรวายแน่ๆ”

ปู่มองหน้า

“คือที่พูดมาทั้งหมดนี้ไม่เชื่อ...”

“ผมมันนักวิทยาศาสตร์ซะปู่ เชื่ออะไรยากหน่อยเรื่อง...เขาวา...เขาวา...นี่ไม่ค่อยอยากเชื่อ เราอาจจะอยากมีเพื่อนเป็นยูเอฟโอมากไปหน่อยก็เลยเหมวว่ามี”

“อยากอะไร แกอยากหรือ พวกนี้มันอาจไม่ได้มาอย่างหนังสือ.ที.ก็ได้ นะแคะ มันมาก็เพื่อหาอาณานิคมที่อยู่อาศัยของมัน เผลอๆ เมืองมันแห่ง แหงแก่ น้ำหมดโลกไม่มีอะไรให้ดูดแตะกินแล้ว มันจึงมากันที่นี้ ดูตะเราซิ ...เรายังอยากไปอยู่โลกอื่นเลย...ถ้าอยู่ได้นะ ปัญหาเพราะมันอยู่ไม่ได้ละซี เพราะเทคโนโลยีของเรามันยังไม่ถึง เราไปไกลกว่านี้ไม่ได้ ของมันมาถึงได้ แล้ว แสดงว่ามันเหนือเราอยู่มากเหลือเกิน...”

สรุปก็คือปู่ช่างเชื่อเป็นตุเป็นตะ...เรื่องมนุษย์ต่างดาว มันก็อย่างว่า คนเราพอแก่ตัวมันก็กลับไปเป็นเด็กได้อีกครั้ง ก็ปล่อยไป...ตราบไคที่ปู่มีความสุขไปวันๆ

เขาเคยดูหนังเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาว ดูทั้งหนังทีวีดูทั้งหนังจอยักษ์ มันเป็นเรื่องหลอกเด็กไปเสียทั้งนั้น เคยอ่านข่าวคนเจอมนุษย์ต่างดาวที่โน่นที่นั่นแล้วแต่คนอยากจะเป็นข่าว และมีรูปในหน้าหนังสือพิมพ์ เขาไม่เคยเชื่อ เขาจะเชื่อก็แต่ในสิ่งที่เขาเห็นกับตาตัวเองเท่านั้น ซึ่งก็รู้อยู่แล้วว่า มันเป็นไปได้ตลอดชั่วชีวิตของเรา

คืนนั้นเขาค้างกับปู่ บ้านของปู่อยู่ในสวนลึกแถวเมืองนนท์ที่เต็มไปด้วย ความวิเวกวังเวง ปู่ชอบการใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังและห่างไกลพี่น้อง ใช้เวลาว่างด้วยการส่องกล้องดูดาวไปตามเรื่องตามราว ความฝันของปู่คือการได้พบ มนุษย์ต่างดาวในสักวันหนึ่ง

เขาไม่คิดว่าวันนั้นจะมีมาถึง...

* * *

หลานชายกลับไปแล้ว และคุณฤกษ์ก็มาส่องกล้องดูต่อเพราะกำลัง

ติดพัน เขาเห็นแสงพุ่งเป็นลำยาวผ่านดวงจันทร์ไปในอัตรความเร็วสูง คงจะเป็นที่เขาเรียกว่าผีพุ่งไต้ลงไปเข้าท้องสุนัขที่ไหนก็ไม่รู้ โบราณเขาว่าห้าม ทักและห้ามชี้ด้วย อาจเป็นดวงวิญญาณแสนไกลจากฟากฟ้าครบรอบมาจุดิ ในโลกมนุษย์...เขาเป็นคนโบราณเขาจึงไม่อาจจะเลยความเชื่อโบราณ มัน ต้องมีมูล ไม่งั้นคนจะพูดต่อๆ กันมาได้ยังไง...

ส่องดูหน้าปุ๊วะของดวงจันทร์แล้วก็แสนกลุ้ม มันเหมือนหน้าเด็กวัยรุ่น ที่สิ่วขึ้นเปรอะแล้วไปบีบแคะเคลঁเสี้ยนเสี้ยนเกิดเป็นแผลเป็น ยามแก่ตัวอย่างไร ก็อย่างนั้น สมัยนี้ถ้าใครไปชมสาว ๆ ว่ามีใบหน้านามเหมือนดวงจันทร์ก็คงถูก แพนหัวแตก หลังจากที่มนุษย์คนแรกลงไปเหยียบย่ำบนดวงจันทร์ ก่อให้ เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในเรื่องความเชื่อเก่าๆ ที่เคยไหว้พระจันทร์ กันก็คงต้องเลิกไหว้ หรือไม่ก็ไม่ต้องไหว้กันอย่างชัดเจนเต็มทน เมื่อสำนึกว่า มีมือดีแอบไปเหยียบย่ำเข้าให้แล้วจวนฉ่ำใจ

คุณฤกษ์จำได้ดีถึงปีที่อเมริกาส่งมนุษย์ไปเยือนดวงจันทร์ ตอนนั้นเขา สอนหนังสืออยู่ธรรมศาสตร์ มีการถ่ายทอดมาทางดาวเทียมให้นักศึกษาได้ ชมกันถ้วนทั่ว เขายังจำภาพมนุษย์อวกาศที่กระโดดโลดเต้นไปบนพื้นขรุขระ ของดวงจันทร์จนฝุ่นกระจาย มีสายสะดือติดกันพะรุงพะรัง นับเป็นความ สำเร็จที่น่าภาคภูมิใจของมนุษย์โลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชาวอเมริกัน ถึง ขนาดปักธงชาติกันเป็นการใหญ่ แต่หลังจากนั้นไม่นานก็มีพวกแอนตี้อเมริกา สร้างข่าวลือว่าถ่ายทำกันที่ฮอลลีวูดนี้เองด้วยระบบเทคโนโลยีขั้นสูง แล้ว ถ่ายทอดดาวเทียมแหกตาชาวโลก

ปากคนหนopakคน...

ถ้าเป็นความจริง มนุษย์เราคงแทบเอาหัวโขกฝาตาย แต่ถ้าไม่จริง มนุษย์อวกาศที่ไปเสี่ยงตายกันในครั้งนั้นคงคิดว่าอะไรกันวะ

อย่างไรก็แล้วแต่ ข่าวลือเดียวที่คุณฤกษ์สนใจก็คือข่าวลือที่ว่ามนุษย์ อวกาศที่ไปสำรวจดวงจันทร์ในครั้งนั้น ได้เผชิญหน้ากับยานจรวดของมนุษย์ ต่างดาวเข้าอย่างจัง ตามคำบอกเล่าของ นีล อาร์มสตรอง มันมากันสองลำ มีเสียงประหลาดส่งไค้ดถึงกัน อาร์มสตรองถ่ายรูปเอาไว้เป็นฟิล์มสีแต่พอเอา

กลับมาให้องค์การนาสากลับถูกเซ็นเซอร์ จึงเป็นหน้าที่ของมนุษย์อวกาศ ที่จะต้องสงวนความลับเอาไว้เพื่อความปลอดภัยและสงบสุขของประชาชาติ ปกติชาวอเมริกันจะมีความไว้วางใจในรัฐบาลทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ต่อมาปรากฏว่ารัฐบาลเองก็บิดๆ เบี้ยวๆ ไม่ยอมพูดความจริงในหลายเรื่อง ความเชื่อถือจึงเริ่มคลอนแคลน

คุณฤกษ์คิดว่ามันน่าจะมีอะไรอยู่เบื้องหลังข่าวลืออันนี้ เพราะคนช่างพูดกันเป็นตู่เป็นตะ หนังสือพิมพ์ก็เอามาลงข่าวกันเป็นจริงเป็นจัง มีคนเชื่อพอกๆ กับคนที่ไม่เชื่อ และคนหนึ่งเชื่อเหมือนเขาคือเพื่อนชาวอเมริกัน ซึ่งเป็นนักดาราศาสตร์เหมือนกัน ฝ่ายนั้นส่งหลักฐานใหม่ๆ มาให้เขาเป็นประจํา รวมทั้งกล้องดูดาวอันนี้ด้วย

มันช่างเป็นความสุขชนิดหนึ่งกับการส่องกล้องดูดาวบนท้องฟ้า เพราะเขาได้เห็นของจริงที่ไม่ใช่ท้องฟ้าจำลองลงมา เห็นแม้กระทั่งทางช้างเผือกชัดเจนนพาดโค้งขอบฟ้าสีดำทึบ ดาว...ทุกหนแห่งมีแต่ดาวระยิบระยับ ที่เขารวบรวมกันแล้วมากเกินกว่าเม็ดยาหรือนิ้วมือโลก มันช่างน่าอัศจรรย์ แท้จริงโลกเรานี้ไม่ได้ตายแม้สักนิด...

กล้องอันทรงประสิทธิภาพมันทำให้คุณฤกษ์แน่ใจว่าสักวันหนึ่งเราจะส่องกล้องมองเห็นรูปร่างของจักรวาลได้ มันคงจะต้องมีรูปร่างที่สวยงามและเราอาจจะส่องเห็นแม้กระทั่งดวงดาวที่ไกลที่สุด...ยามนั้นความลับทั้งหลายเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวก็คงจะหมดไป...

* * *

นักษัตริ์ตื่นแต่เช้าเพื่อขึ้นรถเมลล์ไปมหาวิทยาลัย ปู่ยังไม่ตื่นเลย ปกติปู่จะอยู่บนสว่างคาคตา ล้อกันจน 'เดือนต่ำ ดาวตก วิหกร้อง' จึงจะยอมเข้านอน คนแก่...เขาว่าปู่อยู่กับดวงดาวมากเกินไปนั่นเอง อายุแปดสิบกว่านี้เข้าข่าย 'หลง' ได้แล้ว บางทีปู่ก็ยิ่งพูดอะไรเลอะๆ ที่เขาเองว่าเขาเลอะแล้ว แต่ก็ยังไม่เข้าใจ พ่อเองจะพูดกับปู่เท่าที่จำเป็นเท่านั้น และทุกครั้งที่มานั่งคุยด้วยก็จะบอกไว้ก่อนล่วงหน้าเลยว่าห้ามคุยเรื่องมนุษย์ต่างดาว

กลายเป็นเด็กอีกครั้ง...ช่างเหมือนสมัยที่เขาเป็นเด็กและชอบคุยเรื่อง

มนุษย์ต่างดาวไม่มีผิด

น้องใหม่สวมถุงเท้าขาวกระจายตัวเดินเป็นกลุ่มก้อนอยู่ทั่วไปในคณะ เขาเป็นซีเนียร์ที่สนใจน้องใหม่น้อยที่สุด เบื่อเสียแล้วให้เป็นหน้าที่ของน้องปีสองไปเรื่องอบรมสั่งสอน กำลังห้ามๆ เพราะเพิ่งสลัดถุงเท้าขาวออก ไม่ต่างอะไรกับการสลัดแยกออกจากตัว ใครๆ ก็อยากพ้นจากการเป็นน้องใหม่รวมทั้งเขา ให้เดินรอบตึกนี้ไม่สนุก มีหน้าซำยังเดินถอยหลัง เขานี้ช่างโดนหนักกว่าใคร วันรับน้องใหม่ก็โดนคาบรองเท้า นัยว่ารุ่นพี่ผู้หญิงคนหนึ่งหมั่นใส่เขามานาน

เป็นรุ่นพี่ขึ้นมาจึงสาบานกับตัวเองว่าจะไม่แกล้งน้อง ไม่ว่าจะด้วยกรณีใดๆ ทั้งๆ ที่บางคนก็สุดแสนจะนำหมั่นใส่จนต้องกัดฟันกรอด พอเป็นซีเนียร์ เขาก็เย็นได้เหมือนน้ำแข็ง...ตั้งใจไว้ว่าต้องทำให้ได้

ตอนเที่ยงแวปไปดูห้องเชียร์ ไปยืนกอดดอกกุหลาบๆ หูแว่วเสียงประธานเชียร์ขานชื่อทีละคน มีพวก 'หม้ออร์' ยืนด่าส่ำทับตาม น้องใหม่ชายหญิงนั่งกันหน้าตมไม่ต่างอะไรกับลูกหนูสีขาวในกรงมहींมา...ตลก เป็นพี่แล้วนี่มันมองอะไรตลกไปเสียหมด

“บุญชิต เร็งลีลา”

“มาครีบ”

“คนชื่อบุญชิตนี่ไปอยู่เมืองนอกไม่ได้นา”

เสียง ‘หม้ออร์’ คนหนึ่งพูดขึ้นลอยๆ

“ฟักทอง แสงสีเงิน”

“นี่ก็ด้วย...ต้องเปลี่ยนชื่อ”

พี่ซำๆ ฮากันสนั่น

“จรวาย ลืมประเสริฐสิ”

“คนนี่ไม่มีวันรวาย”

“แดงต้อย เบิกบาน”

“ท่าจะนวดแกงคนนี่”

“พเยาว์ ปากมีศรี”

“อู๋...สีขึ้นปาก”

“อารทรา เสนี”

“คนนี่ลูกหมอต้าแย”

นักษัตริย์มาสะกดหยุดกึกที่ชื่อนามสกุลนี้เอง... เสนี... นามสกุลหมอม ‘ยุกกะเสื่อ’ ที่ทำให้เขาปวดร้าวใจจนทุกวันนี้แน่นอน

ชะโงกหน้าเข้าไปใกล้ เขาเห็นเจ้าหล่อนชูมือ จากเสี้ยวหน้าด้านข้าง เขาเห็นผมเปียสั้นๆ กุดๆ และปลายคางงอน

เสนี เจ้าหล่อนน้องใหม่คนนี่ต้องเป็นลูกหลานของดาหมอม ‘ยุกกะเสื่อ’ อย่างแน่นอน

เตือตปุด... ความเตือตไม่รู้มาจากไหน รู้แต่ว่ามันท่วมทันจนต้องกอดอกแน่น ยืนจังก้า หน้านิ้วคิ้วขมวดจนน้องที่ยืนอยู่ข้างหน้าแหวกทางให้เขาและหลบจากหายกันเป็นแถบๆ

ประธานเชียร์เริ่มซ้อมเพลงเชียร์ และปล่อยให้น้องใหม่ตะโกนกันหน้าดำหน้าแดง

จูลา... ชู...

จูลา... ชู... ชู...

จูล้า... ชูต่ำ...

เสียงดังลั่นไปถึงท่าพระจันทร์ แต่ถึงกระนั้นประธานเชียร์ก็ยังไม่ยอม

“ไม่เห็นได้ยิน...”

“ไม่ได้เอากล่องเสียงมาเรอะ”

“พี่ว่า... แล้วยังมาหน้าเป็น”

“ไม่มีระเบียบวินัย...”

“ไม่มีความเคารพพี่”

รอบตัวมีแต่สรรพเสียงที่เขาคุ้นชินกับมัน แต่น้องใหม่คงยังไม่คุ้น เพราะนั่งกันหน้ายาว...

อยู่ที่นั่นจนผึ่งแตกฝูง เขาจึงเห็นเจ้าหล่อนเดินตัวงอออกไปกับเพื่อน กระโปรงสีกรมท่ายาวคลุมเข่า แต่ที่ผู้หญิงข้างๆ ก็ยังสะกด

“สั้นไปน้อง”

“กลับไปบ้านไปเลาะออก”

เขาพยายามจดจำใบหน้าของหล่อนเอาไว้ ใบหน้ากลมๆ ที่มีตาใหญ่ จมูกเล็ก และผมเปียกุดสองอัน ปากบางเฉียบเห็นเป็นเส้นตรง

นี่ถ้าเขาบรรยายความเป็นหล่อนให้ปู่ฟัง ปู่ต้องว่าหล่อนเป็นมนุษย์ต่างดาวไม่มีปัญหา...

* * *

อารทรา...เสนี่

ต้องจำชื่อนี้เอาไว้ให้ขึ้นใจทีเดียว

เขาคือหมาป่า ที่มองเห็นลูกแกะตัวที่กวนน้ำให้ขุ่นอย่างชัดเจนในวันนี้เอง...

อารทราเดินไปลูบคลำชายกระโปรงไป

“ฉันก็ว่ากระโปรงฉันมันยาวแล้วนา”

“อู๋ย เขาหาเรื่องเธอนะซี” แดงต๋อยทำปากแจ๋อ “เกลียดยายพี่ปากกว้างคนนั้น หนอย...มาว่าเรานวดเก่ง ตัวอย่าไปเลาะลงเซียวนา พรุ่งนี้ก็ลืมหันแล้ว”

“ถ้าไม่ลืมหัน” หล่อนยังปอด มองเหลียวหลังก็เห็นพี่ซีเนียร์คนนั้น ยืนกอดอกจังก้ามองตามมาด้วยหน้านิ่งคิ้วขมวด “อู๋ย” อุทานอย่างตกใจ

“อะไร” แดงต๋อยเหลียวตาม พอเห็นว่าอะไรเป็นอะไรก็ร้อง

“ว้าย ยักษ์วัดแจ้ง”

“วัดแจ้งรีวัดโพธิ์ก็ไม่รู้...” อารทรายังเหลือบมองหวาดๆ

“ตาย...เขามองตัวเหมือนจะเอาไม้ตะบองมาล่อตีหัว”

“เออ...จริงๆ ด้วย” หล่อนหลบวูบ

“ตัวไปทำอะไรเค้าวะ”

“ฉันจะไปทำอะไร...”

“พี่คนนี่ไม่ค่อยเห็น...เขาไม่ค่อยมาอยู่ ฉันยังนึกว่าเขาไม่ดูแล”

“ไม่ดูแลอะไร...” รีบเดินให้ไกลลึบ “หน้าเหมือนตัวสฟิงซ์ ให้เขายืนสี่ขาสิ เหมือนเลย”

“ปากหล่อนนี่ ถ้าเขามาได้ยินเข้าละแกเอ๊ย...เปลือง ต้องเดินระบำ เปลี่ยนผ้าวันรับน้องใหม่ อย่าช่านักเลย ตอนนี่ให้พันวันรับน้องใหม่ไปก่อน ถูกเขาหมายหัวละก็ตาย...พี่ฉันนะ...โดนคลานสี่ขาอบตีกเลย”

“นั่นมันคณะอื่น...คณะเราไม่เท่าไรหรอก”

“ดูไปเถอะ...”

ความสุขของน้องใหม่ทุกคน คือการได้วิจารณ์รุ่นพี่ลับหลัง ประธาน เขียร์เองก็โดนวิจารณ์เสียเป็นตุตลกไปเลย มันอาจเป็นการแก้เผ็ดเล็กๆ น้อยๆ สำหรับน้องใหม่ที่ทำอะไรกับใครเขาไม่ได้ แล้วมันก็จะผ่านไป...พอเป็นที่เขาบ้างกางเล็บใส่น้องเป็นทอดๆ ขนาดแดงต้อยเองไม่ทันไรก็เตรียมวางแผนเอาไว้แล้ว

“เราเป็นพี่นะ...รับน้องใหม่ไม่ชอบใครมากๆ จะจับกร้อนหัว เอาให้โกรธให้ได้”

อารทราไม่คิดว่าหล่อนจะโดนอะไรหนักๆ เพราะหล่อนช่างเป็นน้องที่แสนดีและอยู่ในโอวาท ใครให้ทำอะไรก็ทำ...นี่ก็ว่าจะไปเลาะกระโปรงลงให้ทุกตัว มันอาจสิ้นเกินไปถึงจริงอย่างว่า

แต่แหม...พี่ซีเนียร์คนนั้นช่างน่ากลัว หล่อนว่าตาของเขาน่ากลัว และยังจำความน่ากลัวได้อย่างติดหูติดตา เขามองหล่อนเหมือนจะเข้ามาบีบคอ ก็ไม่ปาน เอ๊ะ...รีว่าคิดไปเอง

ตั้งแต่เป็นน้องใหม่นี้ประสาทผวา แม้ว่าหล่อนละเมอตื่นกลางดึกและโวยวายร้องเพลงเขียร์ลับบ้าน ก็เสียงดูของพี่ๆ มันเข้าไปอยู่ในเส้นประสาท โน่นแ่นะ ไ้เรายิ่งประสาทอ่อนอยู่...

วันนั้นพอเลิกงานแล้วก็ผ่านมารับที่คณะ พอเป็นหมอใหญ่อยู่โรงพยาบาลจุฬายฯ พอเป็นคนเตี้ยๆ ขรึมๆ จะไม่พูดกับลูกเลยถ้าไม่จำเป็น การเป็นลูกสาวคนสุดท้ายทำให้ต้องอยู่กับพ่อนานกว่าใครเขา...มันแยตรงนี้เอง...

พอออกรถ และหล่อนก็เหลือบไปเห็นซีเนียร์คนนั้นยืนกอดอกอยู่บนระเบียง ก็คนเดียวกันนั่นเอง! เขามองหล่อนด้วยตาเข้มๆ ที่มีรัศมีแห่งความโกรธรุนแรง หล่อนแน่ใจแล้วในครั้งนี่...เขาโกรธหล่อน...แต่ด้วยเรื่องอะไรกัน

๒

นักชัทรนอนเอามือก่ายหน้าผาก ตึกมากแล้วและเขาก็นอนไม่หลับ
ความคิดมากมายวนอยู่ในสมอง คิดไปถึงความฝันแรกตั้งแต่เด็กจนโตปานนี้
...ความฝันเดียวและอาจเป็นความฝันสุดท้ายก็ได้ นั่นคือการได้เป็นหมอ
ความฝันนั้นถูกทำลายไปแล้ว ก็เพราะหมอคคนนั้น

แค่เห็นหน้าวันนี้แวบเดียวเขาก็กำหนดกระจุกนั้นได้...มารับลูกสาว
เด็กนั้นต้องเป็นลูกสาว...

น้องใหม่ในคณะ น้องใหม่ที่พี่ๆ จะบีบให้เป็นอะไรก็ได้ถ้าเกลียดชั้หน้า
กันเพียงพอ และเขาก็กำลังเกลียดชั้หน้าเจ้าหล่อนอยู่เดี๋ยวนี มีเหตุผลที่จะ
เกลียดเสียด้วย...และอาจจะจะมีเหตุผลพอๆ กับพ่อของหล่อนที่ตัดหนทางไม่ให้
เขาไปเรียนหมอ

ยังจำคำพูดสุดท้ายนั้นได้ดี...

“ปีหน้าไม่ต้องมาแล้วนะ!”

จำได้ว่าเขาเดินขาอ่อนออกจากที่นั่นท่ามกลางสายตาของหมอทุกคน
ที่นั่งสัมภาษณ์เขาอยู่ บางคนอาจมีหัวใจ...เขากาวนาให้บางคนมีหัวใจ

ระบบอาวุโส...

ใครๆ ต่างก็ว่าเขาไม่เคารพระบบอาวุโส...จึงโดนแกล้งสบายไป โดยมี
อนาคตที่อนาคตเป็นเดิมพัน ก็แล้วถ้าเขาจะยึดระบบเดียวกันกลับแกล้งน้อง
คนนั้นบ้างมันก็ไม่น่าจะเรียกได้ว่าเป็นเรื่องผิดอะไร เพราะเขาเป็นหมาป่าและ
เขาก็กำลังหาเรื่องกับลูกแกะๆ ทุกตัวที่พลัดหลงเข้ามาในเส้นทาง

ลูกไปหาอะไรกินในครัว และแม่ก็ลุกขึ้นบ้าง

“ทำอะไร”

“หิวซะ” เขาผัดข้าวผัดเสียงดังโห่งฉ่าง

“อะไรกัน...เราไม่ได้กินข้าวเย็น” แม่ทำหน้าที่ เดินลากชู้ดนอนเข้ามา

ช่วยเป็นลูกมือหั่นผักให้ในครัว “เบาๆ...คุณพ่อหลับ”

นักซ์ตรวางมือ

“จะตีสองแล้วนา...”

“นอนไม่หลับซะ”

แม่มองหน้าแวบเดียว

“พักนี้ไม่ค่อยกลับมานอนบ้าน”

“ไปนอนกับคุณปู่ไงซะ”

“เป็นไงบ้างคุณปู่” ถ้ามีไปพาลงก็จัดผักใส่จานให้เขา “ยังหลงอยู่กับมนุษย์ต่างดาวเหมือนเดิม...”

“ยิ่งกว่าเก่าอีกซะ สองกล่องทั้งคืน”

เขานั่งจัดการกับข้าวผัดเร็วๆ ลวกๆ มีแม่มานั่งคุยเป็นเพื่อน

“สงสัยจะอยู่คนเดียวยากแล้วนา...คุณปู่ ถ้าหลงขนาดนั้นล่ะก็”

“ให้ผมไปอยู่เป็นเพื่อนดีไหมซะ” รีบพูดโดยเร็วเพราะไม่อยากอยู่บ้าน

แล้ว “คุณพ่อคุณแม่จะได้ไม่เป็นห่วงคุณปู่”

“เลยมาห่วงเราแทน เดี่ยวจะหลงไปตามกัน”

“ผมนะไม่หลงหรอกซะ”

“อะไรไม่หลง ห้ามออกอย่างนั้น”

เขารู้ว่าแม่ค้นปากยิบๆ จะพูดทำความเรื่องยุ่งกะเสื่อ แต่ก็เฉยไป เพราะคงกลัวว่าเขาจะโกรธ และเขาก็รู้ว่าเขาจะโกรธจริงๆ มันยังเป็นเรื่องซอกซำที่เขาไม่อาจลืมนั้นได้

ถอนใจ...

“ฉันผมไปพ่รู้งนี้เลย”

“มาเรียนก็ลำบากอยู่นะลูกนะ ไกลจัง” ตาของแม่ห่วงอาหารลูกคนเล็ก

“ไม่เป็นไรซะ...นั่งรถเมล์”

“คุณปู่มีรถไง...”

“เก๋ากี้กั ขับมาอายุเค้าตาย ดีไม่ดีตายกลางทางต้องเซ็น”

รถของปู่เป็นรถโบราณสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ปู่เองก็เลิกขับแล้ว

เพราะความแก่ ชายใครก็ไม่ออก...ให้ใครก็ไม่มีใครเอา สรุปกี่เลยต้องจอด
ทิ้งไว้รอเฉยๆ รอให้สนิมขึ้น ปู่คุณน้าคุณหนาวา

“รถคันนี้ยังวิ่งแจ้ว...ปู่สตาร์ทเครื่องไว้ทุกวัน”

ปู่ตั้งชื่อมันว่า ‘ไอโย’

“มันจะได้ไม่โยเย”

ประกาศีให้เขาแต่เขาก็ได้แต่ยกมือไหว้

“เดินเอาดีกว่าซะ...ถ้ามัน”

“คนเราไม่เห็นค่ารถแอนทีค”

ก็คงต้องนั่งรถเมล์ไปก่อน เขาพอใจที่จะนั่งรถเมล์มากกว่าจะขับรถเก่า
ก๊ากันนั้นไปคณะ

เป็นคืนที่เขานอนไม่หลับชั่วเตรียมเก็บข้าวของ ก็เตรียมไปอยู่แค่อาทิตย์
เดียวแล้วกลับมาใหม่ ปู่คงดีใจเพราะปู่อยากให้เขาอยู่ด้วยเป็นการถาวร

“กับคนอื่นพูดกันไม่รู้เรื่องวะ”

เขาอาจมีอะไรหลายอย่างเหมือนปู่ซึ่งไม่รวมถึงเรื่องมนุษย์ต่างดาว...
อาจคิดอะไรเหมือนๆ กันในเรื่องความรักอิสระเสรี

“ปู่อยากไปอยู่ดาวอังคาร รีไปอยู่ดาวไหนก็ได้ที่มันไกลๆ ไม่มีรัฐบาล
และไม่มีมนุษย์”

เหตุนี้ก็ได้ ที่ปู่เชื่อเรื่องมนุษย์ต่างดาวเป็นตุเป็นตะก็เพราะว่าปู่อยากมี
เพื่อนจากโลกอื่นนั่นเอง เขาต้องพาปู่ไปดูหนังเรื่อง อี.ที. ตั้งห้ารอบ แต่ละรอบ
ปู่จะนั่งดูตาใสมีน้ำตาคลอตาด้วยความซาบซึ้งตรึงใจ

“เขาไปหาไอ้ตัวพรรคั้นมาจากไหนกันแฮะ หน้าตามันน่ารักดี”

ปู่ไม่เชื่อเรื่องเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ทำอะไรได้สารพัด แล้วโดยเฉพาะ
อย่างยิ่งหนึ่งแหกตาชาวบ้าน

“ทำไมมันถึงได้เหมือนมีชีวิตจิตใจขนาดนั้นด้วยก็ไม่รู้...ถ้าหากมนุษย์
ต่างดาวมันเป็นอย่างนั้นจริงๆ คงน่ารักพิลึกน่าเอามาเลี้ยงดูเล่น”

“หนังหลอกเด็กซะปู่” เขาต้องย้ำหลายครั้ง

“เด็กแต่ก็อะไร ปู่แก่แล้วยังดูจมนตาแฉะ”

“คนแก่คือเด็กอีกครั้งไงอะ หลอกง่าย...แล้วผมจะหาซื้อตัว อี.ที. ให้ปู่ กอดนอน”

เขาซื้อตุ๊กตาให้ปู่ปลอบขวัญ เมื่อหนึ่งได้ฤกษ์ออกจากโรงและปู่จะไม่ได้ ดูอีกแล้ว ปู่เต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์...

มันจะกลับมาอีกไหมนะไอ้หนั่งเนี่ย...”

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เขาเคยเป็นเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ ที่กระตุกแขนชวน ปู่ดูหนังสัตว์ประหลาดทุกเรื่องที่เขาฉาย เมื่อกาลเวลาผ่านไปก็เกิดการสับ เปลี่ยนบทบาทกันโดยแทบไม่รู้ตัว เขาต้องกลับมาเป็นผู้ปลุกปลอบอธิบาย และปู่ก็เป็นเด็กอีกครั้ง

“อีกหน่อยมันก็กลับมาฉายอีกอะ หนึ่งทำเงินแบบนี้หายไปไม่นานหรอก”

มันผ่านไปหลายปีแล้ว...และเขาก็รู้ว่าปู่ยังรอคอยอยู่...

* * *

อาหารหนึ่งเลาะกระโปรงอยู่จนตึก หล่อนเอามาเลาะทุกตัวจนกองพะเนิน เทินทีกเพราะกลัวพี่ดำ และแม่ก็โผล่เข้ามามอง

“เราทำอะไรแม่อาร์ท ดึกตื่นไม่ยอมนอน”

“อาร์ทเลาะกระโปรงคะ” ตอบทั้งๆ ที่คาบเข็มหมุดไว้ที่มุมปาก

“เลาะทำไม...มันยาวอยู่แล้ว”

“ก็พี่ๆ เค้าให้เลาะ”

“แหม...มากเรื่องเหลือเกิน ตอนแม่เรียนไม่เห็นมันยุ่งยั้งจ้” แม่ทรุด ภายลงนั่งหีบกระโปรงที่ละตัว

“ก็คุณแม่เรียนอักษรฯ ผู้หญิงจมเขี้ยว ของอาร์ทมีแต่ผู้ชาย แต่ละ คนจ้...ปากมีไฟ...”

“ผู้ชายสิไม่น่าจะเรื่องมาก” พุดไปก็ลูบรอยกระโปรงไปมา “รีตจะหาย หรือนี้...”

“แหม...คุณแม่นี้ยังไม่รู้อะไร พี่ๆ ผู้ชายนะคะ...พอเข้ากลุ่มละก็...ยิ่งกว่า จักรซึกแซ็ก คนไหนไม่พุดมากก็ทำหน้าที่เหมือนตัวสฟิงซ์ ยักษ์วัดแจ้ยังอาย เลยคะ”

“ก็เค้ามีระบบอาวุโส...เรามันต้องเคารพระบบอาวุโส”

“ถึงต้องมานั่งเลาะกระโปรงอยู่นี่ไงคะ ไม่งั้นเข้าห้องเชียร์พรุ่งนี้ถูกค่าแน่”
แม่ นั่งถอนใจ...

“สมัยแม่มันก็ไม่หนักอย่างนี้หรอกนะ ไม่รู้สิ...สงสารเราอยู่เหมือนกัน
บางคนก็นอนตื่นกลางดึกไววายร้องเพลงเชียร์ โรคประสาทอย่ากินเสียก่อน
ก็แล้วกัน...”

แม่ไปแล้ว และอาหาราก็สอยเสร็จหมดทุกตัว เป็นน้องเขามันก็ต้อง
ยังงี้ละ กัดฟันทนไปถึงปีหน้า น้องใหม่เข้ามาจะกัดให้จมเขี้ยว...

ลองสวมดู...โอ้โฮ...แทบลากดิน พี่ๆ คงพอใจที่หล่อนอยู่ในโอวาท
หล่อนตั้งใจเอาไว้ที่จะเป็นน้องที่ดี

เข้านอนและฝันไป...ฝันว่ายักษ์วัดแจ้งเอาไม้ตะบองวิ่งไล่ตี และยักษ์
ตัวนั้นก็หน้าตาเหมือนพี่ซีเนียร์ ‘สฟิงซ์’ ไม่มีผิดเพี้ยน...

ตอนเช้าพ่อไปส่งที่คณะแต่เช้า และพ่อก็บ่นว่า

“เย็นนี้นั่งรถเมล์กลับเองแล้วกัน พ่อติดประชุม”

ความจริงหล่อนชอบนั่งรถเมล์มากกว่า เพราะเวลาน้องใหม่มีรถใหญ่ๆ
ยาวๆ มาส่งพี่ๆ เค้าห่มน้ได้ ยิ่งคนไหนเป็นลูกคนใหญ่คนโตมาเดินเต๊ะเขาก็ยิ่ง
ไม่ชอบ น้องต้องเป็นน้อง! มันก็ดีไปอย่าง หล่อนไม่เห็นอภิสิทธิ์ในหมู่พี่ๆ
ตอนนี้ยังไม่รู้เพราะยังไม่ได้เป็นพี่ใคร รู้เพียงว่าในหมู่น้องด้วยกันทุกคนถูกด่า
อยู่อย่างเท่าเทียมกัน แม้บางคนจะมีนามสกุลใหญ่โตหรูหราก็ไม่ถูกละเว้น

“ชื่อก็ยาว...นามสกุลก็ยาว...จะยาวกันไปถึงไหน!”

แอบหัวเราะกันก็ก๊ากก็เลยถูกด่าซ้ำ

“ยังจะมาหน้าเป็น ไม่มีความเคารพพี่ เตี้ยวก็ตัดหางปล่อยัดชะรืออก!”

ใครๆ ก็รู้ว่า หล่อนเป็นลูกหมอใหญ่อยู่โรงพยาบาลจุฬายา เลยมียาว่า

“ลูกหมอด่าแม่”

ถ้าพ่อรู้คงหวอดกระดิกและให้ตักสัมภาระนอนสอบข้ามฟากทุกคน
เพราะพ่อเป็นคนเจ้าระเบียบ และเจ้ากฎเกณฑ์ เคยมีคนสอบตักสัมภาระ
เพราะไปเถียงพ่อเรื่อง ‘ยุกกะเสื่อ’ และพ่อก็ก็นอนโมโหหวอดกระดิกอยู่บ้าน

ตั้งหลายวัน

“มืออย่างนี้จะจับเราไปอยู่กะเสือ บอกว่าไอ้เด็กสมัยนี้นี่มันไม่ไหว เลยให้ตกไปซะเลย สบายไป”

“สงสารเด็ก...คุณ...ผ่านไปตั้งแค่นั้นแล้ว” แม่ใจอ่อนขี้สงสาร “เป็นลูกเรามั่งเหอะ”

“อ๊ะ...ใจอ่อนไม่ได้...เป็นหมอยวนได้โรอะ เดียวก็ไปยวนกับคนใช้ตีกันตาย”

ตามประวัติพ่อจะมีคำถาม ‘ยุกกะเสือ’ ไว้ถามทุกคน...และตามประวัติที่เล่ากันมากก็มีอยู่คนเดียวเท่านั้นที่กล้ายวนกับพ่อ

เข้าห้องเชียร์วันนั้นหล่อนถูกพี่ผู้หญิงข้างๆ ต่ำให้อีก

“กระโปรงยาวเป็นสும்เซียวน้อง...ไปเลาะขึ้นซะไป”

แดงต้อยกระทุ้งสีข้างหล่อนเต็มแรงเมื่อเห็นนั่งงงๆ

“ฉันบอกหล่อนแล้วว่าไม่ให้เลาะลง...แล้วเป็นไง...เค้าจะหาเรื่องนะหาได้ทั้งชั้นทั้งล่องเห็นไหม”

อารทราภักมลงมองตัวเอง “ยาวๆ อย่างนี้น่าจะดี”

“กระโปรงยาวเป็นสும்เหมือนตุ่มต่อขา!” เสียงพี่ผู้ชายล้อมาเข้าหูและหล่อนก็นิ่งหน้าตมเพราะความโกรธ ยิ่งเห็นพี่ ‘สฟิงซ์’ มายืนมองก็ยิ่งโกรธหน้านั้นไม่เคยยิ้ม คิ้วมาจรดกันเป็นเส้นตรงและยับย่นอยู่ เหมือนเขาจะมองหล่อนอยู่คนเดียวเท่านั้น...

วันนั้นอารมณ์เสียทั้งวันจนเลิกเรียน และไปยืนคอยรถเมล์ พี่ๆ เดินผ่านไปมาก็ต้องยกมือไหว้เป็นฝักถั่ว ตามมรรยาทที่ถูกสอนไว้ รถเมล์แน่นทุกคันเหมือนปลากะปิองจนผู้คนวางวายหล่อนจึงหันไปเห็นพี่ ‘สฟิงซ์’ คนนั้นเข้าอีกแล้ว เขายืนอยู่ห่างไกลออกไปและไม่ได้มองหล่อน อารทรารีบหลบเข้าฝูงชนและทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น...ภาวนาว่าอย่ามาขึ้นรถเมล์คันเดียวกันเลย...

นักษัตริกระโดดขึ้นรถเมล์ตามหล่อนไป และแยกย้ายไปหาที่นั่งตอนหลังๆ เขาอยากรู้เท่านั้นว่าลูกแกะตัวนี้บ้านช่องอยู่ที่ไหน

เขามองหล่อนก็เห็นนั่งตัวลีบติดหน้าต่าง ตามมองไปภายนอกตลอด

เวลา หล่อนคงไม่เห็นเขา ริถ้าเห็นหล่อนจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร...คงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาโกรธหล่อนเรื่องอะไร

เขาพยายามจดจำป้ายที่หล่อนลงรถเมล์ หล่อนหอบหนังสือตัวเอียง กระโปรงยาวลงมาเกือบถึงตาตุ่มเห็นร่องเท้าสีขาวคู่อเล็ก ๆ เดินว่องไว เขาเห็นหล่อนปรายตามองขึ้นมามารถแวบหนึ่ง ตาสบกันและเขาก็รีบเหมินมองไปทางอื่น...เขาเห็นอนาคตของหล่อนชัดเจนเสียยิ่งกว่าที่พ่อของหล่อนมองเห็นอนาคตของเขาเสียอีก...

เขาต่อรถมาหาปู่ที่เมืองนนท์ พอปู่รู้ว่าเขาจะมาอยู่ด้วยเป็นอาทิตย์ก็ว่า “ดีแล้ว...มาช่วยปู่ค้นเรื่องยูเอฟโอหน่อย นี่...ตามรายงานเขาว่า มันเข้ามาอยู่บนโลกเราแล้วนะ”

นักษัตรได้แต่อ้าปากหา

“ก็ดีสิอะ ปู่จะได้เลิกกอดตุ๊กตา อี.ที. และหันมาเล่นของจริงเสียที”

“นี่ไม่ได้พูดเล่น” ปู่เปิดหนังสืออู่นวย “มีรายงานจากทุกประเทศทั่วโลกว่าเห็นมันแล้ว ซีไอเอกับเคจีบีปิดข่าวแทบตายก็ยังไม่มิดเลย พวกนี้มาจากต่างดาวทั้งในและนอกกาแล็กซีของเราทีเดียว มากันหลายสายว้างนั้นอะ”

“ไอ้โฮ...หลายพวกเชียวหรืออะ ยิ่งกว่าหนึ่งสตาร์วอร์อีก”

“ตามคำบอกเล่าที่ได้จากผู้พบเห็น” ปู่พูดต่อโดยไม่สนใจเขาอีกต่อไป “ทั้งจากที่จำได้เองและถูกสะกดจิตโดยหมอ ส่วนใหญ่ที่เห็น มันเดี่ยวประมาณสามฟุตครึ่งถึงสี่ฟุตครึ่ง ผอมมากและมีไหล่แคบ ผิวเป็นสีเทาแกมขี้เถ้าและเรียบ ไม่มีขน ไม่มีเส้นเลือดหรือเอ็นมัดกล้ามเนื้อปรากฏให้เห็น แขนยาวถึงเข่า อาจมีสามหรือสี่ถึงห้านิ้วเป็นพังผืดต่อกัน พวกนี้จะมีหัวโตผิวด้านตาเป็นหลุมลึกและไม่มีขนตา ตาสีดำทั้งหมดและไม่มีการกะพริบ ปากเล็กไม่มีการเคลื่อนไหวเพราะมันไม่ใช้กินหรือพูด การติดต่อกันทำโดยทางโทรจิต บางคนว่าไม่มีหู บางคนก็ว่าหูเล็กจุมกมีแค่รูสองรู เสื้อผ้าที่สวมเป็นจัมพ์สูทสีเทาเงิน ไม่มีซิปรูด ไม่มีกระดุม”

“แหม...ละเอียดยขนาดนั้นเชียวหรืออะ”

“ไม่ได้สิ เขาเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์เอาไว้แล้วและผ่านเครื่องจับเท็จ

มาแล้ว พวกซีฟอยผ่านเข้ามาไม่ได้และอีกอย่างหนึ่งที่น่าสนใจนะ เค้าวว่าพวกนี้หน้ามันเหมือนกันหมดทุกตัวเลย และไม่มีอารมณ์ในสีหน้าเหมือนสวมหน้ากากไม่มีผิด อาจจะโคลนกันมากก็ได้นะ”

“โคลนแคลนอะไรซะปุ่นผมเห็นลิงหน้าเหมือนกันหมดทุกตัว มันก็คงว่าหน้าเรานี่เหมือนกันหมดทุกคน ยังไม่สนิทกันนี่จะได้เห็นไผ่ผ้าความแตกต่าง”

“คือนายเชื่อมันแล้วว้างั้นเถอะ”

“ไม่เชื่ออะ” พุดหน้าตาเฉย “นี่ผมชัดอย่างนักวิทยาศาสตร์ คือให้โอกาสคุณปู่ได้แสดงปาฐกถาก่อน”

ปู่มองค้อน

“ฉันมันก็นักวิทยาศาสตร์เหมือนกัน”

“ไม่ไหวอะ หลังๆ นี้คุณปู่เลอะไปหมด”

“นี่...มีนักวิทยาศาสตร์เขาสันนิษฐานไว้อีกว่า ถ้ามนุษย์ต่างดาวมาจากดาวอื่นที่ใหญ่กว่าโลกเราและมีแรงโน้มถ่วงสูงกว่า มันจะมีกระดูกใหญ่และมีโครงสร้างแข็งแรงเหมือนลิงกอริลล่า แต่ถ้ามาจากดาวที่มีแรงโน้มถ่วงต่ำกว่า มันจะสูงและบาง และเป็นไปได้ที่บางตัวจะมีขนทั้งตัวและมีประสาทสัมผัสที่หนวดเหมือนหนวดแมว และก็เป็นไปได้อีกเหมือนกัน ที่มันจะมีปอดถึงสามปอดหรือสองหัวใจเพื่อระบบการถ่ายทอดโลหิตไปเลี้ยงร่างกาย”

นักซ์ตรูู้สึกปวดหัว

“ถ้าถึงกับสามปอดสองหัวใจนี่ก็หนักหน่อยนะอะ”

“เขาสันนิษฐานว่างั้น...จะให้เหมือนเราทุกอย่างมันเป็นไปได้ มันคนละพันธุ์ ดูแต่พวกเราซิ อยู่โลกเดียวกันแต่ๆ ยังไม่เหมือนกันเลย บางคนผมดำ บางคนผมทอง บางคนสูงโย่ง บ้างเตี้ยมะแล็กแก๊ก แล้วนี่ต่างโลกมาก็ต้องบ้าบอกันหน่อย พวกนี้เทคโนโลยีสูงกว่าเรามากขนาดติดต่อทางโทรจิตได้แล้ว ซึ่งนั่นเป็นขั้นต่อไปของมนุษย์เรา คือไม่ต้องเสียเวลามาใช้ภาษาพูดกันแล้ว ใช้โทรจิตเอา โททก็ไม่ได้ด้วยรู้หมด อาจเป็นยุคแห่งความสัจย์ของเราเสียที แต่จะอีกนานแค่ไหน...อาจเป็นหมื่นแสนปี แสดงว่าเทคโนโลยีของพวกนี้เหนือกว่าเราเป็นหมื่นๆ ปีเลย...มันถึงได้มาถึงนี่กันได้

แล้ว”

ปู่ช่างเชื่อเป็นตุเป็นตะเป็นฉากเป็นตอน...คนเราถ้าเชื่อถึงขั้นนั้นก็หยุดยากเสียแล้ว...

“นอกจากนั้นนะ ยังมีคนเห็นมนุษย์หุ่นยนต์ที่มีหน้ามาด้วย สูงประมาณ สองถึงสี่ฟุต บางตัวใหญ่ถึงเจ็ดฟุตสวมจัมพ์สูทพิททั้งตัว พวกนี้จะถูกใช้ให้ ขนเศษหินเศษดินตัวอย่างเพื่อนำไปยานแม่โดยมีเครื่องคอนโทรลจากยูเอฟโอ อีกทีหนึ่ง ครั้งหนึ่งเมื่อปี ๑๙๗๙ ในรัสเซียมีคนเห็นมันออกมาจากยานแม่ที่เป็นรูบโดม มันมากันสี่ตัว ก่อนหน้านั้นเช่นกันก็มีคนพบที่อเมริกาใต้ มันออกมาจากยานแม่ที่เป็นรูบโดมเหมือนกัน มีคนพบรูปรอยที่มันทิ้งเอาไว้ แล้ว ยังมีคนพบมากกว่านั้นอีกทั่วทุกมุมโลก ถ้ามันไม่มีมูลอยู่บ้างแล้วทำไมพูดตรงกันไม่ได้ อันนี้แหละที่สงสัย...จะรอให้เห็นด้วยตาตัวเองปรากฏว่ามันมาอยู่กัน เต็มโลกแล้ว...”

“สมมุตินะอะ...ถ้ามีจริง...แล้วมันจะทำอะไร”

“มันหลายเหตุผล” ปู่ปิดหนังสือตรงหน้า “ก่อนอื่นเราต้องถามตัวเรา ว่าเราไปดาวอังคารทำไม...ก็ความอยากรู้อยากเห็นอีกทั้งวางแผนเผื่ออนาคต ถ้าคนล้นโลกเราจะได้ขยับขยายไปที่อื่นบ้าง ทุกวันนี้มันก็ทำท่าจะล้นแอ่อยู่ แล้ว ไม่มีที่ไปเราก็ต้องฆ่ากันเองแย่งกันอยู่แย่งกันกินพวกมันก็จะมาด้วย เหตุผลนี้ด้วย”

“มาแย่งโลกเราหรืออะ”

“บอกแล้วว่ามันมากันหลายสาย และจากหลายดวงดาว ทั้งนอกและ ในกาแล็กซี มาด้วยหลายเหตุผลที่ต่างกัน ใ้พวกเถื่อนๆ หน่อยก็อาจจะจ้อง จะแย่งที่ บางพวกสูงหน่อยก็อาจจะมาด้วยจุดมุ่งหมายที่ดีเหมือนหนึ่ง อี.ที. คืออยากมาช่วยเราทางด้านเทคโนโลยี และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเรียกว่ามา ช่วยสร้างยุคทองให้กับอารยธรรมของเรา”

ตาของปู่เต็มไปด้วยความฝันใฝ่จนเขาไม่กล้าขัดคนแก่...ความฝันเป็นสิ่ง หล่อเลี้ยงหัวใจในยามที่ไม่ค่อยจะเหลืออะไรให้ฝันถึงต่อไปแล้ว รอบนี้ปู่ฝันไกล ...ฝันออกไปนอกโลก...

ความจริงเสียงโจษจันเรื่องมนุษย์ต่างดาวมันมีมานานแล้ว บางคนถึงกับค้นคว้าอ้างอิงเขียนพิสูจน์ว่าเคยมีมนุษย์ต่างดาวลงมาในยุคโบราณเพื่อช่วยฟื้นฟูอารยธรรมให้มนุษย์โลก เขียนเป็นหนังสือขายดีขายดีไปทั่วโลกจนนักวิทยาศาสตร์ซึ่งไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย ๆ อยู่แล้ว เกิดความหมั่นไส้เขียนคัดค้านกลับมาก็มาก ในขณะที่เดียวกันก็มีนักวิทยาศาสตร์เรื่องนามแอบให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลังโดยไม่กล้าออกมาแนวหน้าเพราะกลัวถูกหาว่ามกมายปล่อยให้ความมกมายเป็นเรื่องของนักโบราณคดีและนักเขียน อีกทั้งนักดาราศาสตร์อย่างปูเป็นต้น

นักซ์ตรไม่อาจเชื่อ...จะดีกว่าถ้าเขาจะไม่เชื่อเอาไว้ก่อนจนกว่าจะมีเหตุผลมาอ้างอิงให้เขาเชื่อได้ เขารู้ว่าปูกำลังพยายามอยู่...

ตามหลักสากล...มันมีความเป็นไปได้ ด้วยเหตุผลที่ว่า โลกเราไม่ใช่ดาวพระเคราะห์ดวงเดียวในจักรวาลอันกว้างไกลที่ห้อมล้อมตัวเราอยู่ มีดวงดาวเหลือคณานับกระจายอยู่ไกลบ้างใกล้บ้าง คำนวณแล้วมากกว่าเม็ดทรายทุกหาดมารวมกัน เป็นไปไม่ได้ที่เชื้อชีวิตจะมาอยู่เฉพาะโลกเราเท่านั้น แต่เรื่องที่มีมนุษย์ต่างดาวจากโลกอื่นได้มาปรากฏตัวที่โลกเราแล้วมันเป็นเรื่องใหญ่นอกเหนือไปจากความเชื่อลมๆ แล้งๆ ที่เชื่อกันไป เพราะมันเท่ากับทำให้เราต้องค้นหาคำตอบอันน่าปวดหัว มันแห่กันมาทำไมและความปลอดภัยของมนุษยชาติ อันได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของจะอยู่ในระดับไหน

ถ้ามันมากันแล้วจริงๆ นักซ์ตรก็เข้าใจถึงเหตุผลว่าเหตุใดรัฐบาลของมหาอำนาจทั้งหลายจึงพากันนิ่งทาบเรื่องนี้ไว้โดยไม่ยอมพูดให้ประชาชนรู้บ้างเลย ก็เพราะว่ากลัวว่าจะตื่นตกใจไปกันทั้งโลก เคยมีข่าวลือรั่วไหลมาจากรัสเซียว่าในปี ค.ศ. ๑๙๘๓ เคยมีจานบินของมนุษย์ต่างดาวมาตกในรัสเซีย ก่อนที่เครื่องจะระเบิด วัตถุประหลาดเป็นแคปซูลรูปร่างคล้ายไข่ได้ถูกทิ้งลงมาเพื่อความปลอดภัยภายในเป็นเด็กทารกหน้าตาพิลึกกึกกือ มีระบบออกซิเจนในแคปซูลเพื่อช่วยชีวิต จากการเอกซเรย์พบว่าทารกมีหัวใจใหญ่กว่าคนธรรมดา ระบบคลื่นสมองแสดงถึงความสามารถพิเศษในการใช้โหราจิต ทารกไม่มีขนตามร่างกายและไม่มีผม ไม่มีกระตังขนิ้วและขนตา ตาดำมี

“มันติดต่อโทรจิตได้ไม่ใช่หรืออะ เดียวก็เลยมาสนใจ... ริงกันให้ปาราบ”

“ไหนว่าไม่เชื่อ” ปู่ฮ้อปากหวน “ไม่เชื่อแล้วโง่งงแล้ว...”

“เกิดมันมีจริง”

“โอ้... มันเคยลักพาตัวคนไปด้วย ไปทำการค้นคว้าทดลองของมันไป ตามเรื่อง ก็ยังดีไม่เคยมีข่าวมันฆ่าใครตาย เอาไปแล้วก็เอามาคืน ไม่มีกร ทำร้ายร่างกายรีว่าข่มขืน ไอ้ข่มขืนนี่มันคนของเรา แสดงว่าใจมันสูงกว่าเรา เยอะ คิดง่าย ๆ... ใจมันสูงกว่าเราเท่าๆ กับเทคโนโลยีที่มันเหนือเราอยู่”

“โอ้... ปู่...” นักซ์ตรตรงปวดใจ “อย่าไปหวังอะไรในแง่ดีนักเลยอะ ประเดี๋ยวจะผิดหวังไปเสียเปล่าๆ ผมว่าถ้ามีจริงมันก็คงไม่มุงดีกับเราเท่าไร มันอาจจะมาเอาโลก ทำไมปู่ไม่พูดบ้าง”

“บอกแล้วว่ามาหลายสาย ถ้าเป็นสายบรรพบุรุษของเรามันก็ต้องมา ด้วยความรัก”

“ปู่อ่านเรื่องของมิสเตอร์วอน ดานเกินมากไปมั้ง ผมว่านักวิทยาศาสตร์ เขาก็ค้านแล้วว่ามันเป็นทฤษฎีที่เป็นไปไม่ได้”

“อะไรอะ เจ้าวอนคนนี่เขาพูดเข้าหลักเข้าเกณฑ์เชียวละ ทำไมจะต้อง เป็นทฤษฎีมั่งไม่ได้ ตอนนักวิทยาศาสตร์ตั้งทฤษฎีว่าโลกแบนก็เห็นคนเชื่อกันเป็นศตวรรษ เดี่ยวโมโหขึ้นมาซำก็เลยตั้งทฤษฎีของซำมั่ง แล้วจะมานั่ง ร้องไห้ เพราะซำตั้งที่ไรนักวิทยาศาสตร์หมวดกระดิกทุกที”

“อ้อ... ปู่พูดยังคงว่าตัวเองไม่ใช่ นักวิทยาศาสตร์นั่นแหละ พวกเรา ตระกูลวิทยาศาสตร์อะ ปู่เองมาเลอะตอนหลังนี่แหละ”

“ที่มันเลอะก็เพราะว่าวิทยาศาสตร์ตอบคำถามไม่ได้ทุกสิ่งที่สงสัยนะซี ถ้าตอบได้สมเหตุสมผลก็ว่าจะไม่เลอะ”

“ทฤษฎีของดาวอนเขาก็ค้านได้สมเหตุสมผล เรื่องปีระมิด... เรื่อง มนุษย์ต่างดาวโบราณมาเยือนโลก เกิดไปเปิดช่องให้เขาค้านได้เขาก็ค้าน”

“ถามจริงๆ แก่ไม่สงสัยมั่งรีใจว่าปีระมิดนี้มันถูกสร้างขึ้นมาอย่างไรและ ด้วยเหตุผลกลใด”

๓

ตามตำนานนักษัตริย์เพียงว่า ปิระมิดเป็นที่เก็บพระศพของฟาโรห์ฮิอิปต์
ในสมัยโบราณ เมื่อประมาณห้าพันปีมาแล้ว

“เก็บมันมีใจอะปู้ เขาว่ามีสมบัติจมเลย ขโมยมันรู้แกวเลยแอบไปขโมย
ขุดมาขาย”

“ศพเล็ก ๆ แค่นั้น ไหงต้องสร้างเสียใหญ่โต ปูว่ามันจะต้องมีเบื้องหน้า
เบื้องหลัง...”

เอาอีกแล้ว...ไม่ชอบเลยคำว่าเบื้องหน้าเบื้องหลังประเดี๋ยวก็ล่อให้เลอะ
จนได้ซีน่า...

“ห้าพันปีที่แล้วเทคโนโลยีของเราไม่น่าจะสร้างอะไรในลักษณะนั้น เออ
...ถ้าฝังเอาไว้ในถ้ำแบบคนถื่นนก็พอจะเข้าใจ แต่เน...มันดูวิไลศมาหฺรเสี
เหลือเกิน แล้วสร้างเข้าไปได้อย่างไร ดาวอนแกถึงได้สงสัยนั้กัังงใจ คิดดู...
มหาปิระมิดกุกูฟู่ที่เมืองกีซามีฐานยาว ๗๕๖ ฟุต มีพื้นที่ฐาน ๑๓.๑ เอเคอร์
ประกอบด้วยหินบล็อกประมาณ ๒,๓๐๐,๐๐๐ ก้อน ขนาดของหินบล็อกหนัก
ตั้งแต่ ๑.๕ ตันถึง ๑๕ ตัน เฉลี่ยแล้วส่วนใหญ่หนักประมาณ ๒.๕ ตัน มัน
ดูอู้ฟู่อ้อซ่ามากไปหน่อยสร้างกันเข้าไปได้อย่างไรวะ”

“สมัยนั้นเขามีทาส...ปู้ ไม่ใช่มนุษย์ต่างดาวหีบมาตั้งเฉยๆ ทาสตาย
ไปจมเลย”

“นั่นนะซี เจ็บใจตอนเนี้ ถ้าคนตายด้วยเหตุผลที่ตีมันก็น่าจะเป็นการ
ก่อสร้างที่ดี แต่เนื่ออะไรวะ บอกว่า...มันเป็นเรื่องซับซ้อน มีคนสันนิษฐานว่า
มันต้องมีเหตุผลอื่นที่สร้างปิระมิดขึ้นมา ปูจึงต้องศึกษาหน่อย เขาว่าเมื่อ
สองร้อยปีมาแล้ว มี บ.ก. หนังสือพิมพ์ที่ลอนดอนชื่อมิสเตอร์จอร์จัน เทย์เลอร์
เขาสันนิษฐานว่าคนโบราณสร้างปิระมิดขึ้นมาเป็นภาพจำลองของโลก คือ
ส่วนฐานของปิระมิดเป็นตัวแทนของเส้นศูนย์สูตร ส่วนยอดสูงเป็นตัวแทน